

Lieta C-250/08

Eiropas Komisija pret Beļģijas Karalisti

Valsts pienākumu neizpilde — Personu brīva pārvietošanās — Nekustamā īpašuma iegāde jaunas pamata dzīvesvietas vajadzībām — Nodokļu priekšrocības aprēķināšana — Reģistrācijas nodevas — Nodokļu režīma saskaņotība

Ģenerālvokātes E. Šarpstones [<i>E. Sharpston</i>] secinājumi, sniegti 2011. gada 21. jūlijā	I - 12344
Tiesas (pirmā palāta) 2011. gada 1. decembra spriedums	I - 12366

Sprieduma kopsavilkums

Kapitāla brīva aprīte — Ierobežojumi — Nodokļu tiesību akti — Nekustamā īpašuma pirkuma nodoklis
(*EKL 56. pants; EEZ līguma 40. pants*)

EKL 18., 43. un 56. pantā, kā arī Eiropas Ekonomikas zonas (EEZ) līguma 31. un 40. pantā paredzētos pienākumus nav izpildījusi dalībvalsts, kurā ir spēkā tiesību akti, saskaņā ar kuriem, lai aprēķinātu nodokļu priekšrocības gadījumā, kad tiek iegādāts nekustamais īpašums jaunas pamata dzīvesvietas vajadzībām, reģistrācijas nodevu summa, kas tikusi samaksāta, iegādājoties iepriekšējo pamata dzīvesvietu, tiek ņemta vērā vienīgi tad, ja šī iepriekšējā dzīvesvieta atradusies konkrētā šīs valsts reģionā, un netiek ņemta vērā tad, ja tā atradusies citā dalībvalstī vai Eiropas Brīvās tirdzniecības asociācijas dalībvalstī.

Konkrētāk runājot, tādējādi paredzētā atšķirīgā attieksme tiek piemērota objektīvi līdzīgās situācijās, ciktāl, ņemot vērā stridīgās reģistrācijas nodevas, vienīgā atšķirība starp nerezidentu situāciju, tostarp to pilsoņu situāciju, kuri ir izmantojuši savas tiesības uz brīvu pārvietošanos Savienībā, un attiecīgā reģiona rezidentu, valsts pilsoņu vai citas dalībvalsts pilsoņu, kas iegādājas jaunu pamata dzīvesvietu šajā reģionā, situāciju, ir viņu iepriekšējā pamata dzīvesvieta. Abās situācijās šīs personas ir iegādājušās nekustamo īpašumu attiecīgajā reģionā pamata dzīvesvietas vajadzībām, un, iegādājoties savu iepriekšējo pamata dzīvesvietu, vienas ir samaksājušas tādu pašu nodokli, kāda ir reģistrācijas nodeva valstī, kurā šī dzīvesvieta atradās, savukārt otras ir samaksājušas minētās nodevas attiecīgajā reģionā.

Ir skaidrs, ka šāds tiesiskais regulējums ir uzskatāms par ierobežojumu EKL 56. panta izpratnē tiktāl, ciktāl, izslēdzot iespēju saņemt nodokļu atvieglojumu tiem dalībvalstu pilsoņiem, kas nav attiecīgās dalībvalsts pilsoņi un kas pārvieto savu pamata dzīvesvietu no citas dalībvalsts uz attiecīgās dalībvalsts reģionu un izmanto līdzekļus, kas iegūti, pārdodot savu iepriekšējo pamata dzīvesvietu, lai finansētu sava jaunā nekustamā īpašuma iegādi, kas atrodas šajā reģionā, nevar izslēgt, ka neiespējamība atskaitīt citā dalībvalstī samaksāto nodevu noteiktos gadījumos var pārliecināt personas, kuras īsteno savu pārvietošanās brīvību, iegādāties nekustamo īpašumu attiecīgajā reģionā.

Tomēr šis kapitāla aprites brīvības ierobežojums ir pamatots ar nodokļu sistēmas saskaņotības saglabāšanas iemesliem. Tā kā attiecīgajai dalībvalstij nav tiesību aplikt ar nodokļiem pirkumu, ko iepriekš citā dalībvalstī ir izdarījušas personas, kas vēlas attiecīgajā reģionā ierīkot savu jauno pamata dzīvesvietu, šis nodokļu priekšrocības jēdziens atbilst simetriskai loģikai. Ja šīm personām varētu piemērot "pārnesamības" sistēmu, iegādājoties nekustamo īpašumu attiecīgajā reģionā, tās nepamatoti savā labā izmantotu nodokļu sistēmu, kas neattiecas uz nekustamā īpašumu iegādi, ko tās ir veikušas iepriekš ārpus attiecīgās dalībvalsts. No minētā izriet, ka šādā sistēmā pastāv saikne starp nodokļu priekšrocību un sākotnējo nodokļu piemērošanu.

No vienas puses, runa ir par vienu un to pašu nodokļu maksātāju, kas jau ir samaksājis attiecīgās nodevas un ir tiesīgs saņemt atskaitījumu, un, no otras puses, par priekšrocību, kas piešķirta attiecībā uz šo pašu aplikšanu ar nodokli.

Turklāt šis ierobežojums ir atbilstošs, lai sasniegtu šādu mērķi, jo tas darbojas pilnīgi simetriski un atskaitīt var vienīgi tās reģistrācijas nodevas, kas iepriekš samaksātas valsts nodokļu sistēmas ietvaros. Turklāt minētais ierobežojums ir pilnībā samērīgs ar izvirzīto mērķi, jo attiecīgā tiesību norma ierobežo summu, kādu var atskaitīt no reģistrācijas nodevas, ko samaksājis nodokļu maksātājs,

kurš attiecīgajā reģionā ir iegādājies jaunu pamata dzīvesvietu. Paredzot šādu ierobežojumu, stridīgā sistēma saglabā savu nodokļu priekšrocības raksturu un nešķiet kā netiešs atbrīvojums no nodokļa.

Tiktāl, ciktāl EEZ līguma 40. panta noteikumiem ir tāda pati piemērošanas joma kā būtībā identiskajiem EKL 56. panta noteikumiem, visi iepriekš minētie apsvērumi *mutatis mutandis* ir spēkā attiecībā uz minēto 40. pantu.

(sal. ar 42., 44., 45., 59., 60., 73.–75. un 80.–83. punktu)